

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2019

ΕΤΟΣ Μ'

ΑΡ.469 - 470

Κυριακή Γ Ματθαίου

Απόστολος: Γαλ. γ' 23-δ' 5

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 22-33

7 Ιουλίου 2019

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα είναι μέρος της επί του όρους ομιλίας του Χριστού. Ο Χριστός ανέβηκε πάνω σε ένα ύψωμα, όχι ως μεσολαβητής, αλλά ο ίδιος ως Θεός, μετέφερε τους θείους λόγους Του στους ανθρώπους. Λόγους που αν τους εφαρμόσει κανείς θα είναι κερδοσιμένοι και σε αυτή τη ζωή πολύ περισσότερο και στην άλλη. Μέσα σε τρία κεφάλαια, το πέμπτο, το έκτο και το έβδομο, που μας τα διέσωσε ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος, συμπυκνώνεται σχεδόν ολόκληρο το κηρυκτικό έργο του Χριστού.

Τα μηνύματα που αφήνει κάθε λόγος του Χριστού είναι πολλά. Θα αναλύσουμε εν συντομία δύο μόνο σημεία από την ευαγγελική περικοπή.

- Ακούμε τον Χριστό να λέγει παραβολικά για το φως στον άνθρωπο «**ο λύχνος του σώματος εστίν ο οφθαλμός**». Ο άνθρωπος βλέπει τα γύρω του πράγματα ανάλογα αν τα μάτια του είναι από εντελώς υγιή μέχρι του αν είναι εντελώς τυφλός. Έτσι οι άνθρωποι μπορούν να βλέπουν κάποια πράγματα και να προχωρούν στη ζωή τους σωστά ή λάθος. Πολλές φορές θα μας έτυχε να βλέπουμε ή να ακούμε κάτι και ο διπλανός μας να αντιλαμβάνεται ακριβώς το αντίθετο. Ο λόγος είναι πολλοί, όπως η παιδεία, οι εμπειρίες και τα ενδιαφέροντα του καθενός, η πνευματική κατάσταση που βρίσκεται ο καθένας. Το μυαλό του ανθρώπου που οδηγείται μακριά από τον Θεό, στριφογυρίζει γύρω από στα πάθη και το μόνο που βλέπει μπροστά του είναι την ικανοποίηση του πάθους του. Εδώ, μιλώντας ο Χριστός για το πάθος του μαμωνά, δηλαδή του χρήματος και των υλικών πραγμάτων γενικότερα, διδάσκει ότι είναι αυτό που αιχμαλωτίζει τον άνθρωπο και δεν τον αφήνει να προχωρήσει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα φιλαργυρίας που προβάλλεται από την Εκκλησία μας προς αποφυγή είναι ο Ιούδας ο Ισκαριώτης. Ήταν ένας εκ των δώδεκα μαθητών του Χριστού, έζησε τρία χρόνια μαζί με τον Χριστό υπερφυσικά γεγονότα αλλά το πάθος της φιλαργυρίας δεν τον άφησε να προχωρήσει. Σκοτεινίαζε τον νου του «**Φιλαργυρίαν νοσήσας εσκοτιζετο**». Το μόνο που έβλεπε ήταν τα χρήματα και δεν δίστασε ακόμα να πουλήσει και τον ίδιο τον διδάσκαλό του. Το χειρότερο, όμως ακόμα ότι το πάθος αυτό δεν του επέτρεψε να μετανοήσει πραγματικά και να ζητήσει συγχώρεση. Έτσι αντίστοιχα και κάθε πάθος κρατάει τον άνθρωπο δέσμιο και δεν τον αφήνει να δει τον Θεό και την αλήθεια. Το ίδιο συμβαίνει και με ανθρώπους που εμπιστεύονται τις γνώσεις και τη λογική περισσότερο από τη δύναμη του Θεού. Η μόρφωση, παρόλο που είναι απαραίτητη για κάθε άνθρωπο, δεν συνδέεται πάντοτε και με την πνευματική προκοπή στον άνθρωπο. Υπήρξαν άνθρωποι «μορφωμένοι» που έγιναν επικίνδυνοι για την ανθρωπότητα και άνθρωποι «αγράμματοι», αλλά με αγιότητα βίου, που βοήθησαν πολύ χιλιάδες ανθρώπους. Για να μπορέσει να προκόψει

κανείς στα πνευματικά πρέπει να βλέπει τα πράγματα όπως μας δίδαξε ο Κύριος. Ο λύχνος ή το φως για τον κάθε άνθρωπο θα πρέπει να είναι πάντοτε ο Χριστός: Ακούμε τον Χριστό αλλού να λέγει «**Εγώ ειμί το φώς του κόσμου**». Για να μπορέσουμε να δούμε καθαρά τα πράγματα πρέπει να έχουμε τον Χριστό στη ζωή μας, να διατηρούμε την ψυχή και τη συνείδησή μας καθαρή, εφαρμόζοντας τις εντολές Του με πίστη, ταπεινώση και συνεχή μετάνοια.

- Ένα δεύτερο μήνυμα της ευαγγελικής περικοπής είναι να μην βλέπουμε και να μετράμε τα πάντα με τη λογική. Για τους άπιστους ανθρώπους υπάρχει το λογικό και το παράλογο, για τον πιστό άνθρωπο, όμως, υπάρχει και το υπέρλογο, που είναι ο Θεός. Ο άνθρωπος που δεν πιστεύει κάνει λογιστικές πράξεις πώς να αυξήσει τα υπάρχοντά του και πόσα έχει και για πόσο καιρό θα του αρκέσουν. Αναλώνεται καθημερινά σε αυτά, επιστρατεύει τη λογική, την εφευρετικότητα, τις γνώσεις και την δεξιότητα του, ακόμη δε χειρότερα τη δολιότητα και την κατάχρηση, εις βάρος των άλλων. Δεν αφήνει, έτσι, στη ζωή του χώρο για τον Θεό και τελικά μια μέρα μπορεί να χάσει τα πάντα. Έχουμε πολλά τέτοια παραδείγματα από την καθημερινή μας ζωή. Ο Χριστιανός ο οποίος πιστεύει ότι στη θεία πρόνοια, ότι ο Θεός θα μεριμνήσει και γι' αυτόν, αυτός δικαιώνεται. Το να έχεις κάτι ιδιωτικό δεν είναι αμαρτία και δεν συγκρούεται με τον νόμο του Θεού, ιδιαίτερα όταν έχεις οικογένεια. Το να φροντίζεις, όμως, και να εξαντλείσαι στο να αυξήσεις τα μηδενικά στις καταθέσεις σου που, από ένα ποσό και πάνω, θα είναι μόνο αριθμοί που ποτέ δεν θα χρησιμοποιήσεις, αυτό δεν είναι το θέλημα του Θεού. Είναι αποπροσανατολισμός και πορεία στο σκοτάδι και ο Χριστιανός δεν μπορεί να υποδουλώνεται σε αυτά. «**Πλούσιοι επώχρυσαν και επείασαν**» ψάλλουμε στην Εκκλησία μας «**οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττώθησονται παντός αγαθού**». Ο Χριστιανός ο οποίος επιζητεί καθημερινά την σωτηρία του και το πώς να αρέσει στον Θεό, δεν θα στερηθεί τίποτα στη ζωή του και θα κερδίσει τη βασιλεία των ουρανών. Ούτε οι πλούσιοι, που δεν ενδιαφέρονται για τις ανάγκες του πλησίον τους, θα εισέλθουν στη βασιλεία του Θεού αλλά ούτε και οι φτωχοί που μοναδική μέριμνά τους είναι πώς να γίνουν πλούσιοι. Πρέπει να καταφέρει κανείς να έχει τις ισορροπίες. Όταν ο άνθρωπος προσπαθεί μόνο με τις δικές του δυνάμεις να καταφέρει κάτι είναι πολύ πιθανό να αποτύχει. Όταν, όμως, κανείς εμπιστευτεί πλήρως τη ζωή του στον Θεό, τότε ο Θεός ενεργεί ώστε να μην στερηθεί τίποτα αλλά και την βασιλεία του Θεού να κληρονομήσει.

Αντλώντας διδάγματα από τους λόγους του Χριστού ας θέσουμε στη ζωή μας τον Χριστό ως το Φως που πρέπει να ακολουθούμε. Να φροντίζουμε να μην αλλοιωθεί το πνευματικό μας φως και κυριευτούμε από τα πάθη, αλλά να διατηρούμε την ψυχή μας καθαρή. Να επιζητούμε τον Θεό στη ζωή μας και τα υπόλοιπα να είναι δευτερεύοντα. Ο Θεός θα προνοήσει και για μας όταν εμείς καταφέρουμε να έχουμε Αυτόν ως το φως που θα φωτίζει τον δρόμο μας.

† **Αρχιμανδρίτης Τυχικός**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Δ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Απόστολος: Τит. γ' 8 – 15

Ευαγγέλιον: Ματθ. ε' 14 - 19

14 Ιουλίου 2019

«Υμείς έστε τό φῶς τοῦ κόσμου»

Εσείς οι πιστοί ακόλουθοι του Χριστού, εσείς, όλοι εμείς δηλαδή, αγαπητοί μου αδελφοί, είμαστε ταγμένοι να είμαστε «τό φῶς τοῦ κόσμου». Πρέπει να είμαστε οι φωτεινοί φάροι που παίρνοντας το αιώνιο φως από τον φωτοδότη Κύριο, το αναμεταδίδουμε στους γύρω μας. Πιστεύουμε ότι έχουμε την αποκάλυψη του Θεού. Και πράγματι είχαμε το προνόμιο από τη γέννηση μας, να δεχτούμε την αλήθεια του ευαγγελίου του Χριστού, που φωτίζει το δρόμο μας προς τη θέωση. Φυσικά η τήρηση του λόγου του Θεού στη ζωή μας, προαπαιτεί να τον γνωρίζουμε. Να τον μελετούμε. Να έχουμε την ορθή γνώση, που θα στηρίζει την πίστη μας, μακριά από τυπικές ή παρεξηγημένες θρησκοληψίες και ειδωλολατρικές δεισιδαιμονίες. Ζώντας κοντά στην πηγή του φωτός, στην Εκκλησία του Χριστού, μπορούμε να φωτίσουμε την ζωή μας με φωτεινά έργα, όπως ορίζει ο νόμος του Θεού. Προβάλλει ενώπιόν μας το καθήκον να γίνουμε φως και για τους άλλους. Φωτεινό, καθημερινό, συνεχές παράδειγμα. Φωτεινή πορεία. Φωτεινά έργα πρέπει να χαρακτηρίζουν τη ζωή μας. Μας καλεί ο Κύριός μας να ακολουθούμε τον δρόμο των εντολών Του στην καθημερινή μας ζωή, σε κάθε πράξη μας, κάθε λόγο ή σκέψη μας. Να γινόμαστε φωτεινά παραδείγματα ενάρετης και ηθικής ζωής, στην οικογένειά μας, στην κοινωνία. Μας καλεί ο Κύριος να ζούμε την κάθε στιγμή μας με συνέπεια, χωρίς να προσπαθούμε να δικαιολογούμε τις αδυναμίες μας, τις παρεκτροπές και αμαρτωλές μας πράξεις. Να απομακρύνουμε τη σκέψη μας από το σκοτάδι και τους σκοτεινούς διαλογισμούς και να απαλλάσσουμε τη ζωή μας από κάθε τι σκοτεινό έργο ή λόγο. Να διαμορφώνουμε την κάθε πράξη μας ώστε να συμφωνεί με τις εντολές Του. Να καθαρίζουμε κάθε κρυφή σκέψη μας από ο,τιδήποτε αντιτίθεται στον νόμο του Θεού. Η τήρηση των εντολών του Θεού, θα χαρίζει στην ψυχή τη γαλήνη και την ειρήνη. Μας καλεί λοιπόν, να ζούμε στο φως. Φως μέσα μας. Φως και λάμψη να εκπέμπουν οι πράξεις μας και τα λόγια μας. Με τον τρόπο αυτό αποκτούν οι σκέψεις μας, τα λόγια μας και οι πράξεις μας αξία και ζωή. Γιατί τίποτε δεν μπορεί να επιβιώσει στο σκοτάδι. Σκοτάδι χαρακτηρίζει κάθε κακή ενέργεια, κάθε εγκληματική πράξη. Μόνο το φως συμβάλλει στη διατήρηση, την ανάπτυξη και τη ζωή. Καλούμαστε λοιπόν, αγαπητοί μου, να ζούμε στο φως και να γίνουμε φωτοδότες. Φωτοδότες όπως και οι Άγιοι Πατέρες της τετάρτης Οικουμενικής Συνόδου, τους οποίους μνημονεύουμε σήμερα. Είναι οι Άγιοι Πατέρες που εμπνεόμενοι και φωτισμένοι από το Άγιο Πνεύμα μας παρέδωσαν ολοκληρωμένο το σύμβολο της πίστεώς μας. Ήταν οι ταγοί, οι ηγέτες της Εκκλησίας, «ή πόλις ... ή επάνω όρους κειμένη», όπως σημειώνει η σημερινή ευαγγελική περικοπή, που με το φωτεινό παράδειγμά τους, από την υψηλή θέση την οποία ο Κύριος τους αξίωσε να κατέχουν, καθοδήγησαν το ποιμνιό τους στην οδό των εντολών του Κυρίου, στην αληθινή και αποκαθαρμένη πίστη.

Αυτή την πίστη, που καθαρή μας παρέδωσαν οι Άγιοι Πατέρες, τηρούμε και εμείς αλλά και παραδίδουμε με το παράδειγμά μας στους επιγενεστέρους. Ιδιαίτερα σήμερα, που ζούμε σε μια παγκοσμιοποιημένη κοινωνία.

Η σημερινή κοινωνία, αγαπητοί μου αδελφοί, στην οποία ζούμε και κινούμεθα έχει αλλάξει πρόσωπο. Χάρη στα μέσα συγκοινωνίας και επικοινωνίας, συνυπάρχουμε και συναλλασσόμαστε με άτομα από διάφορες περιοχές της γης. Άτομα με διαφορετικό χρώμα, πολιτισμό αλλά και διαφορετική θρησκευτική πίστη ζουν δίπλα μας, σε καθημερινή βάση. Συνεργαζόμαστε μαζί τους και προσπαθούμε να γνωρίζουμε τη σκέψη τους και την νοοτροπία τους. Έχουμε επιπλέον την ευκαιρία, χωρίς μεγάλη δυσκολία, να τους επισκεπτόμαστε στους τόπους όπου ζουν. «Έχει μικρύνει ο κόσμος» όπως συνηθίζουμε να ονομάζουμε, την ευκολία επικοινωνίας και μετακινήσεων. Τους βλέπουμε στην καθημερινή τους ζωή, παρακολουθούμε τις συνήθειές τους. Μας βλέπουν και εκείνοι και κρίνουν τον τρόπο που ζούμε. Είναι φανερές και διαπιστωμένες οι διαφορές με όλους αυτούς. Και είναι κάποτε δύσκολη η σχέση και η συναναστροφή μαζί τους. Φυσικά συμβαίνει το ίδιο και σ' αυτούς. Όμως ο τρόπος που συμπεριφερόμαστε μεταξύ μας ή και ο τρόπος που τους αντιμετωπίζουμε αποτελεί το παράδειγμα γι' αυτούς που μας βλέπουν. Εάν διαπιστώνουν καλές και ηθικές σχέσεις στις μεταξύ μας συναλλαγές, θα εκτιμήσουν και τον πολιτισμό μας και κυρίως τα θρησκευτικά μας πιστεύω. Αν δεν τους αποφεύγουμε, αλλά τους αντιμετωπίζουμε, επειδή είναι δημιουργήματα του ίδιου Θεού, όπως και είναι πράγματι, τότε προσφέρουμε το χριστιανικό παράδειγμα, γινόμαστε το φως το καθοδηγητικό προς το δρόμο του Θεού. Ίσως κάποιοι από αυτούς θελήσουν να μας πλησιάσουν περισσότερο, εκτιμώντας την συμπεριφορά μας, να ενδιαφερθούν για την πίστη μας, να γίνουν χριστιανοί. Και αυτό μεν αποτελεί ιεραποστολική ενέργεια. Υπάρχει, όμως, και η άλλη πλευρά. Το παράδειγμα που προσφέρουμε με την καθημερινή ζωή, στις απλές και επουσιώδεις πράξεις μας, στη συνηθισμένη συμπεριφορά μας σε συνανθρώπους μας, που μετέχουν του ίδιου πολιτισμού, της θρησκείας μας. Σε άτομα που πολλές φορές, όπως όλοι μας, σε στιγμές αδυναμίας κλονίζονται και υποκύπτουν σε πράξεις αμαρτωλές. Σε τέτοιες στιγμές το φωτεινό παράδειγμά μας μπορεί να βοηθήσει, να ενισχύσει την προσπάθεια του συνανθρώπου μας να ξανασηκωθεί και να συνεχίσει την πορεία για την τήρηση των εντολών του Θεού. Τότε πράγματι θα εφαρμοστεί και αυτό που σημειώνει στην προς Τίτον επιστολή του ο Απόστολος Παύλος. «Μανθανέτωσαν δέ και οι ήμέτεροι καλών έργων προϊστασθαι..... ἵνα μή ὤσιν ἄκαρποι». Να μάθουν και οι δικοί μας, οι πιστοί, να πρωτοστατούν σε καλές πράξεις, να είναι οι φωτεινοί οδηγοί, για να μην είναι άκαρποι σε πνευματικά έργα». Τέτοιους καρπούς θα φέρει το φωτεινό μας παράδειγμα, τόσο σε ξένους και αλλόθρησκους, όσο και τους ομόπιστους χριστιανούς. Και έτσι θα μπορέσουμε να γίνουμε και εμείς, όπως και οι Άγιοι Πατέρες, «τό φῶς τοῦ κόσμου», γιατί αυτό θέλει και ζητεί από εμάς ο Κύριος.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ι' 1-10

Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 28-θ' 1

21 Ιουλίου 2019

Το περιστατικό της θεραπείας δύο δαιμονισμένων μας διηγείται σήμερα ο ευαγγελιστής Ματθαίος, οι οποίοι κατοικούσαν σε μνήματα, έξω από την πόλη των Γαδαρηνών, και αποτελούσαν κίνδυνο για τους διερχόμενους ταξιδιώτες. Μόλις είδαν τον Χριστό, φώναξαν: “Τί έχεις μαζί μας, Ιησού, Υιέ του Θεού; ήρθες εδώ πρόωρα για να μας βασανίσεις;”. Ήταν τα δαιμόνια που μιλούσαν και παρακαλούσαν τον Χριστό, αν τα διώξει, να τους επιτρέψει να πάνε στο κοπάδι των χοίρων που έβοσκε εκεί κοντά. “Πηγαίνετε”, τους λέει ο Χριστός, και αμέσως άφησαν τους ανθρώπους και πήγαν στους χοίρους και ολόκληρο το κοπάδι έπεσε στη θάλασσα και αφανίστηκε στα νερά. Τότε οι βοσκοί των χοίρων γύρισαν στην πόλη και διηγήθηκαν όσα είχαν συμβεί. Και σύσσωμος ο λαός βγήκε από την πόλη όχι για να υποδεχτεί τον Χριστό, αλλά για να Τον παρακαλέσει να φύγει από τα σύνορά τους, όπως και έγινε.

Η περικοπή αυτή περιέχει δύο παράδοξα και αλληλοσυγκρουόμενα γεγονότα. Από τη μια μεριά, οι δαίμονες αναγνωρίζουν τη θεότητα του Χριστού και Τον παρακαλούν να τους λυπηθεί, ενώ από την άλλη, οι κάτοικοι της πόλεως αρνούνται να Τον δεχτούν. Τα δαιμόνια δεν μπορούν να μην αναγνωρίσουν ότι μπροστά τους βρίσκεται ο Υιός και Λόγος του Θεού, γι' αυτό και τρέμουν τη δίκαια κρίση Του. Τον παρακαλούν να μην τα στείλει από τώρα στο αιώνιο σκοτάδι, αλλά να τους επιτρέψει να μπουκ στην αγέλη των χοίρων. Τον παρακαλούν γιατί, όπως χαρακτηριστικά φαίνεται μέσα από την ιστορία του Ιώβ, δεν έχουν καμία εξουσία επάνω στην κτίση, ούτε βέβαια επάνω στους ανθρώπους, αν δεν το επιτρέψει ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος προσβλέπει και αποσκοπεί στη σωτηρία μας. Έτσι, ο Χριστός το επιτρέπει, θέλοντας να δείξει σε όλους ότι εκεί που ενεργούν τα δαιμόνια, τα αποτελέσματα είναι καταστροφικά και πολλές φορές θανάσιμα, τόσο για την ψυχή όσο και για το σώμα.

Από την άλλη μεριά, παρά την τόσο συγκλονιστική αποκάλυψη της θεότητας του Χριστού, παρά το θαύμα της θεραπείας των δύο δαιμονισμένων, ο λαός της πόλης αντί να δεχτεί τον Χριστό, όπως άλλοτε οι Σαμαρείτες, Του ζητάνε να εγκαταλείψει τα όρια της πόλης τους. Αντί να Του ζητήσουν να τους βοηθήσει θεραπεύοντας τους ασθενείς, όπως συνέβαινε σε κάθε τόπο από τον οποίο περνούσε, Του ζητάνε να φύγει χωρίς χρονοτριβή. Η στάση τους αυτή δεν μπορεί να ερμηνευτεί, παρά ως γεγονός πνευματικής τύφλωσης και αναληθσίας. Παρόλο που έχουν

μπροστά τους το θαύμα, αδυνατούν να πιστέψουν στον Χριστό. Φαίνεται πως πιο πολύ τους ενόχλησε ο χαμός των χοίρων, των οποίων σημειωτέον η εκτροφή απαγορευόταν από τον Μωσαϊκό νόμο, αντί να τους συνετίσει και να τους οδηγήσει σε μετάνοια. Με τον τρόπο που συμπεριφέρονται αποδεικνύουν ότι μπορεί να μην κατέχονται από δαιμόνια, αλλά είναι συντεταγμένοι με τα έργα του σκότους, είναι συμβιβασμένοι με την αμαρτία και την ανομία, και δεν επιθυμούν την πνευματική τους θεραπεία, ούτε να αλλάξουν τρόπο ζωής. Διότι, αν δέχονταν τον Χριστό στην πόλη τους, αν Τον δέχονταν στην καρδιά τους, έπρεπε να μετανοήσουν και να ακολουθήσουν τη διδασκαλία του Ευαγγελίου.

Μην μας ξενίζει, όμως, το παράδειγμα των Γαδαρηνών. Ακούμε συχνά γύρω μας ανθρώπους να λένε, “αν δεν δω ένα θαύμα, δεν πιστεύω”, οι οποίοι στην ουσία αναζητούν άλλοθι για τη δική τους απιστία έναντι του Θεού. Το θαύμα προϋποθέτει την πίστη, όπως βλέπουμε σε όλα όσα έκανε ο Χριστός. Υπάρχουν, ωστόσο, περιπτώσεις θαυμάτων, σαν το σημερινό, που προσφέρονται για εκείνους που θέλουν να ενισχύσουν την πίστη τους και όχι να αποκτήσουν πίστη. Πολλά, όσα θαύματα και να δουν δεν είναι διατεθειμένοι να πιστέψουν, γιατί δεν είναι διατεθειμένοι να αλλάξουν τρόπο ζωής. Και για τον λόγο αυτό, επειδή δεν μπορούν πλέον να δικαιολογηθούν, αρνούνται τον ίδιο τον Χριστό και Τον εξορίζουν εντελώς από τη ζωή τους. Αλλά και στη δική μας, χριστιανική καθημερινότητα, συχνά δημιουργούμε στεγανά, είτε στον “προσωπικό” είτε στον εργασιακό μας χώρο, από τα οποία θεωρούμε ότι μπορούμε να εξορίσουμε τον Χριστό και να συμπεριφερθούμε όπως οι άλλοι που δεν πιστεύουν. Αυτός είναι και ένας από τους μεγαλύτερους πειρασμούς της εποχής μας, το να θεωρούμε δηλαδή ότι τα θρησκευτικά μας καθήκοντα αρχίζουν και τελειώνουν μέσα στον Ναό, είτε τις στιγμές που μόνοι μας προσευχόμαστε. Και όλες τις άλλες ώρες, σαν τους Γαδαρηνούς, επιδιόμαστε σε ασχολίες από τις οποίες απουσιάζει το πνεύμα του Θεού.

Ας προσέξουμε, λοιπόν, τους εαυτούς μας, ενώ μέσα στο Ναό δοξολογούμε τον Θεό, βγαίνοντας από εδώ να μην γίνουμε σαν τους αφιλόξενους και αντίθεους ανθρώπους της σημερινής περικοπής.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ι β' 6-14
Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 1-8
28 Ιουλίου 2019

«Και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών είπε τω παραλυτικῷ· θάρσει, τέκνον· αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου» (Ματθ. θ' 2)

Ιδιαίτερα και σημαντικά τα μηνύματα του σημερινού Ευαγγελίου, όπως είναι η πίστη και η αγάπη. Είναι μηνύματα διαχρονικά, αλλά την ίδια στιγμή επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό την καθημερινότητα της ζωής των ανθρώπων. Η πίστη, για παράδειγμα, στη Θεότητα του Χριστού εκφράζεται μέσα από την αποδοχή της παντοδυναμίας, αλλά και της αγαθότητάς Του. Μιας παντοδυναμίας και μιας αγαθότητας που μετουσιώνεται σε αγάπη που υπηρετεί κι ακόμα θυσιάζεται για τον άνθρωπο, χωρίς να ζητά ανταλλάγματα.

Αυτή η πίστη δημιουργεί στον άνθρωπο την προοπτική της ελπίδας και της εξόδου του από οποιοδήποτε αδιέξοδο. Μάλιστα όταν αυτή η πίστη ξεπεράσει τα όρια του ατόμου και πάρει μιαν άλλη διάσταση, ομαδική και αφιερωθεί μέσα από την αγάπη στην υπηρεσία του συνανθρώπου, τότε γίνεται ιδιαίτερα δημιουργική. Μέσα από αυτήν την αγάπη ο άνθρωπος γίνεται μιμητής του Χριστού ο οποίος διεκήρυξε ότι: «ουκ ήλθε διακονηθῆναι, αλλά διακονῆσαι και δοῦναι την ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μαρκ. ι' 45). «Δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους».

Αυτό τον δρόμο της πίστης επέλεξαν, τόσο ο παραλυτικός, όσο και οι άνθρωποι που τον μετέφεραν. Μια πίστη, που μέσα από την προοπτική της ελπίδας και κάτω από τις δυσκολότερες περιστάσεις τους έκαμε να τολμήσουν αυτό που φάνταζε όχι μόνο ακατόρθωτο, αλλά και επικίνδυνο. Κατά τον Ευαγγελιστή Μάρκο: «Και μη δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ δια τον ὄχλον, ἀπεστέγασαν την στέγην ὅπου ἦν, και ἐξορύξαντες καλῶσι τον κράβατον, εφ' ὃ ο παραλυτικός κατέκειτο» (Μάρκ. β' 4).

Μεγάλη, στ' αλήθεια, η πίστη, τόσο του παραλυτικού, όσο και των τεσσάρων που τον μετέφεραν. Γιατί, το να ανεβάσουν έναν παράλυτο στη στέγη ενός σπιτιού, να ανοίξουν τη στέγη και με σχοινί να το κατεβάσουν στο σημείο που βρισκόταν ο Χριστός, μόνο άνθρωποι με υπερβολική πίστη μπορούσαν να το τολμήσουν.

Και μια πίστη που σαν κι αυτήν που ήταν όχι μόνο αξιοπρόσεκτη αλλά και αξιοθαύμαστη, δεν μπορούσε να περάσει ασχολίαστη. Πολύ περισσότερο δεν μπορούσε να μείνει χωρίς ανταμοιβή. Οι Ευαγγελιστές Ματθαίος (θ' 2), Μάρκος (β' 2) και Λουκάς (ε' 20) υπογραμίζουν με την ίδια φράση αυτό το γεγονός. Ότι δηλαδή ο Χριστός «ιδών την πίστιν αυτών», στη συνέχεια προχώρησε στην επιβράβευση.

«Θάρσει, τέκνον· αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου» είπε σήμερα ο Χριστός στον παραλυτικό. «Έχε θάρρος παιδί μου, σου συγχωρήθηκαν οι αμαρτίες σου» Αν οι αμαρτίες διώχνουν το θάρρος, λόγω του βάρους της συνείδησης και στερουν από τον άνθρωπο τη δυνατότητα να στρέψει έστω και το βλέμμα προς

τον ουρανό, προς τον Θεό, αντίθετα η μετάνοια σαν πράξη θάρρους και ταπεινώσης προσφέρει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να σωθεί, ανεξάρτητα από τη φύση και την έκταση των αμαρτιών του.

Όμως, πέραν από την εξουσία που έχει ο Χριστός ως «ο Υιός του ανθρώπου επί της γης αφιέναι αμαρτίαις», μέσα από την πράξη του αυτή, καθώς και το θαύμα που ακολούθησε, επιβεβαίωσε ο ίδιος τη Θεότητά Του. Παράλληλα, μας αποκάλυψε την ψυχοσωματική φύση του ανθρώπου, καθώς και την αλληλεπίδραση σώματος και ψυχής. Άρα, πέραν από το αισθητό, το ορατό, που είναι το σώμα, υπάρχει και το αόρατο και πνευματικό, που είναι η ψυχή. Κατά συνέπεια, σαν άνθρωποι δεν πρέπει να περιοριζόμαστε μόνο στην υγεία του σώματος αλλά να φροντίζουμε και να ενδιαφερόμαστε και για το πνευματικό μας κομμάτι, την ψυχή.

Ο Χριστός ως Θεός, σήμερα δεν διέγνωσε μόνο την πίστη του παραλυτικού και των συνοδών του. Ως Θεός, ο Χριστός διέγνωσε και τις «ενθυμήσεις», τις ενδόμυχες σκέψεις των γραμματέων. Όμως, όπως στην πρώτη περίπτωση δεν σταμάτησε μόνο στη διάγνωση, αλλά προχώρησε και στη ριζική θεραπεία, έτσι και στη δεύτερη, δεν σταμάτησε στη διάγνωση. Προχώρησε στην αποκάλυψη των πονηρών σκέψεων τους και παράλληλα, μέσα από το θαύμα, δεν επιβεβαίωσε μόνο την Θεότητα Του, αλλά και άφησε και τους ίδιους εκτεθειμένους στα μάτια των ανθρώπων.

Είπε, λοιπόν, στους γραμματείς ο Χριστός: «Γιατί κάνετε πονηρές σκέψεις; Τι είναι ευκολότερο να πω: «σου συγχωρούνται οι αμαρτίες», ή να πω «σήκω και περπάτα»; Για να μάθετε, λοιπόν, πως ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες πάνω στη γη, τότε, λέει στον παράλυτο: «Σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου».

Εκείνος σηκώθηκε και πήγε στο σπίτι του. Όταν το μεγάλο πλήθος των ανθρώπων είδαν το θαύμα στην αρχή έμειναν έκπληκτοι και στη συνέχεια δοξολόγησαν τον Θεό που έδωσε τέτοια εξουσία στους ανθρώπους.

Μαζί με το πλήθος δοξάζουμε και εμείς τον Θεό για το θαύμα. Ένα θαύμα που δεν ήταν μόνο έκφραση της παντοδυναμίας του Χριστού ως Θεού, αλλά παράλληλα, ήταν και μια επιβράβευση της πίστης. Μιας πίστης που μέσα από το ξεπέραςμα μικρών και μεγάλων εμποδίων κατάφερε στο τέλος να βρεθεί μπροστά στον Χριστό και να εξασφαλίσει τη θεραπεία όχι μόνο του σώματος, αλλά ιδιαίτερα τη θεραπεία της ψυχής.

Αδελφοί μου, βρισκόμαστε σε μια εποχή που το κακό κυριαρχεί όχι μόνο στον χώρο της κοινωνίας, αλλά και μέσα μας με αποτέλεσμα να εξασθενεί η πίστη μας, είτε μέσα από τον σπόρο της αμφισβήτησης, της αμφιβολίας ή και της απογοήτευσης. Ότι, δηλαδή ο Θεός μας έχει εγκαταλείψει. Αυτή την κρίσιμη ώρα ας κάνουμε τη δική μας «ανάβαση». Ας γκρεμίσουμε τη στέγη της αμφιβολίας για να μπορέσουμε να διακρίνουμε την αγάπη του Θεού. Στη δύσκολη αυτή προσπάθεια ας μην ξεχνούμε τους γεμάτους θάρρος λόγους του Κυρίου και Θεού μας, Του Ιησού Χριστού: «Θάρσει τέκνον». Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Κυριακή Ζ Ματθαίου
Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7
Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35
4 Αυγούστου 2019

Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή είδαμε τον Χριστό να επιτελεί δύο θαύματα: χάρισε το φως στους δύο τυφλούς και απάλλαξε έναν άλλο άνθρωπο από το δαιμόνιο που είχε μέσα του. Σε αυτά τα μεγάλα σημεία που τέλεσε ο Χριστός θα περίμενε κανείς να πιστέψουν όλοι σε αυτόν αναγνωρίζοντας τη Θεότητά Του. Παρ' όλ' αυτά υπήρξε και μια μερίδα μορφωμένων δήθεν ανθρώπων, όπως θεωρούνταν την εποχή εκείνη οι Φαρισαίοι οι οποίοι διαστρέβλωναν την αλήθεια μένοντας στο σκοτάδι της απιστίας.

Τα μηνύματα της περικοπής διαχρονικά. Οι άνθρωποι άλλοτε και σήμερα δεν άλλαξαν, παρέμειναν το ίδιο. Αναλύοντας την περικοπή θα σταθούμε σε δύο σημεία που πρέπει να προσέξουμε ώστε να ακολουθήσουμε το σωστό και να μην επαναλάβουμε τα ίδια λάθη.

- Πρώτα, πρέπει ο Χριστιανός να προσέξει να διατηρήσει το πνευματικό του φως και αν δεν το έχει θα πρέπει να το αποκτήσει. Οι δύο τυφλοί στερούσαν το σωματικό φως και δεν μπορούσαν να δουν τα αισθητά πράγματα, όμως, έβλεπαν πνευματικά. Είχαν πίστη και αναγνώριζαν τον Χριστό και τα έργα Του γι' αυτό ο Θεός έρχεται να τους ανταμείψει χαρίζοντάς τους και το αισθητό φως. Σε αντίθεση με τους φαρισαίους που είχαν τα μάτια τους ανοικτά αλλά ήταν τυφλοί πνευματικά, ζώντας στο σκοτάδι της απιστίας και του εγωισμού τους. Οι Φαρισαίοι αφού δεν μπορούσαν να διαψεύσουν τα θαύματα, κατέφευγαν στη διαστρέβλωση της αλήθειας, συκοφαντώντας την προέλευση των θαυμάτων από τον διάβολο και όχι από τον Θεό όπως πίστευε ο λαός. Γι' αυτό και αλλού ο Χριστός τους ονομάζει **«γενεά άπιστη και δειστραμμένη»**. Ο άπιστος είναι αυτός που μπορεί να μην είδε και γι' αυτό δεν πιστεύει, ο δειστραμμένος, όμως, είναι αυτός που βλέπει και δεν θέλει να πιστέψει. Σατανική διάθεση να μην θέλει να πιστέψει κανείς παρ' όλες τις αποδείξεις που έχουμε για την πίστη μας. Καθημερινά έβλεπαν να επιτελεί θαύματα ο Χριστός, τότε και σήμερα, ακούμε τόσα θαύματα από αρρώστους που θεραπεύτηκαν, από διάφορα σημεία που δείχνει ο Θεός, από αγίους ανθρώπους που αναδεικνύει και σήμερα η Εκκλησία μας και, όμως, κάποιοι παραμένουν ανάλγητοι. Δυστυχώς πνευματική τύφλωση τότε, πνευματική τύφλωση και σήμερα από πολλούς. Ο Χριστιανός καλείται να πορεύεται στο φως που είναι ο Χριστός, να έχει ανοικτά τα μάτια της ψυχής του, με τα οποία ακόμα και σωματικά τυφλός να είναι κανείς, βλέπει. Σε δύο μέρες θα εορτάσουμε την Μεταμόρφωση του Κυρίου. Ο πιστός ο οποίος κατάφερε να ανέλθει πνευματικά μπορεί να δει το φως του Χριστού και μέσα σε αυτό να πορεύεται. Πρέπει να αγωνιστούμε να αποκτήσουμε αυτό το φως του Χριστού με τη μετάνοια, με την ταπείνωση, με την πίστη στον Χριστό και τη συχνή μετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η ευαγγελική περικοπή σήμερα είναι ότι, δεν πρέπει να αμβλύνεται η πίστη μας και ο αγώνας μας προς τα πνευματικά. Παρόλο που κάποιοι βρέθηκαν να διαστρεβλώσουν όχι μόνο τα λόγια του Χριστού αλλά και τα θαύματά Του, ο Χριστός συνέχιζε να κηρύσσει και να θαυματουργεί. Θα μπορούσε κανείς να πει, μα δεν φτάνει που τους θεραπεύει από τις ασθένειές τους και τους απαλλάσσει από τον φόβο των δαιμονισμένων, αυτοί τον βρίζουν; γιατί να συνεχίζει να τους ευεργετεί; Ανάμεσα στους πολλούς ανθρώπους σίγουρα, ο Χριστός, έβρισκε και καλοπροαίρετους ανθρώπους που ζητούσαν το έλεος και την σωτηρία τους. Στον κόσμο υπάρχουν οι δαιμονικές δυνάμεις και οι άνθρωποι που εκτελούν τα έργα τους, υπάρχουν και οι άνθρωποι, όμως, που επικαλούνται τη χάρη του Θεού. Είναι και ένα μήνυμα προς τους ιερείς αλλά και τους λαϊκούς που αγωνίζονται να μεταφέρουν το μήνυμα του Ευαγγελίου και σε άλλους. Πολλές φορές μπορεί να μην καρποφορούν οι προσπάθειες, άλλοτε να παρουσιάζονται εμπόδια και άλλοτε πόλεμος εναντίον μας. Θα πρέπει να συνεχίζουμε να ευεργετούμε όσους μπορούμε, αν το δεχθούν θα είναι καλό γι' αυτούς αλλά και για μας. Αν φανούν αχάριστοι προς εμάς και τον Θεό τότε θα έχουν να δώσουν λόγο στον Θεό την ημέρα της κρίσεως. Ακούμε συχνά κριτικές για τους ιερείς και την Εκκλησία για ό,τι κάνει. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να τερματίσει το έργο της η Εκκλησία. Να προσέχουμε, βέβαια, να μην ακούμε φωνές που έρχονται μόνο και μόνο για να πλήξουν την Εκκλησία και τον Χριστό. Ο Χριστός από ταπείνωση δεν έδωσε απάντηση σε αυτούς που τον κατέκριναν. Εμείς, όμως, οφείλουμε όταν ακούμε βλάσφημα λόγια για τον Χριστό είτε να αντιδρούμε προβάλλοντας την αλήθεια ή να σηκωνόμαστε και να φεύγουμε από τέτοιους ανθρώπους αλλιώς γινόμαστε και εμείς ένα με αυτούς. Όπως ο Χριστός συνέχιζε να κηρύσσει και να θεραπεύει και να ευεργετεί τους πάντες, έτσι και ο κάθε Χριστιανός ως μέλος της Εκκλησίας, που κεφαλή της είναι ο Χριστός, πρέπει να κάνει το ίδιο. Ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει από τη μια **«αποστυγούντες το πονηρόν, κολλώμενοι τω αγαθώ»** να αποστρεφόμεστε το κακό και να ακολουθούμε το καλό. Και στον καθένα παραγγέλλει **«μη νικώ υπό του κακού, αλλά νικά εν τω αγαθώ το κακόν»**. μην αφήνεις να σε νικήσει το κακό αλλά να νικάς το κακό με το αγαθό.

Παίρνοντας τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής πρέπει ο καθένας πηγαίνοντας σπίτι του να προσπαθήσει να τα εφαρμόσει στη ζωή του. Να αναζητήσουμε στη ζωή μας το φως, που είναι ο Χριστός, ώστε να μας φωτίζει σε κάθε πορεία της ζωής μας. Όταν βρούμε αυτό το φως που χαρίζει ο Θεός σε όσους με πίστη και αρετές καταφεύγουν κοντά Του, τότε να προσπαθήσουμε να βοηθήσουμε και άλλους να το βρουν. Με την ταπείνωση, την ανεξικακία, την υποχωρητικότητα να ευεργετούμε όλους, ελπίζοντας ότι κάποιοι θα έχουν ανοικτά τα μάτια της ψυχής τους και διώχνοντας κάθε σκοτάδι θα ακολουθήσουν το Φως στη ζωή τους, που είναι ο Χριστός.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α 10-17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 14-22

11 Αυγούστου 2019

Ο χορτασμός περισσότερων από πέντε χιλιάδες ανθρώπων με πέντε άρτους και δύο ψάρια αποτελεί, αγαπητοί μου αδελφοί, το θαύμα εκείνο διά του οποίου ο Χριστός έδωσε ορατό σημείο της θεϊκής Του δύναμης σε μαζικό επίπεδο. Συνήθως τα θαύματα του Χριστού είναι προσωπικά. Απευθύνονται σε έναν ή δύο ανθρώπους κάθε φορά. Εδώ πρόκειται για ένα θαύμα το οποίο προκαλεί απεριόριστο θαυμασμό και στη συνέχεια ενθουσιασμό τέτοιο, που οι άνθρωποι θα επιχειρήσουν να ανακηρύξουν τον Χριστό ως τον επίγειο βασιλιά τους.

Προκαλεί εντύπωση, εκτός των άλλων, η απάντηση του Χριστού στους μαθητές Του, όταν εκείνοι Τον παρακαλούν να επιτρέψει στους ανθρώπους να πάνε στα γύρω χωριά, καθώς βρίσκονταν σε έρημο τόπο, για να αγοράσουν φαγητά για να φάνε, αφού ήδη η ημέρα είχε περάσει. «Ου χρείαν έχουσιν απελθείν . δότε αυτοίς υμείς φαγείν» (Ματθ. 14, 16), είναι ο λόγος του Κυρίου. Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν, δώστε τους εσείς να φάνε.

Αυτός ο λόγος «ου χρείαν έχουσιν απελθείν» ήταν και είναι ένα σπουδαίο μήνυμα του Χριστού προς όλους τους ανθρώπους. Πρωτίστως, είναι ένα μήνυμα προς όλους όσους στη ζωή τους έχουν την καλή, την καλοπροαίρετη αναζήτηση. Αυτούς οι οποίοι θέλουν από τον Χριστό και την Εκκλησία την αλήθεια, αλλά νιώθουν ότι οι βιοτικές μέριμνες τους τραβούν προς τον κόσμο, την εργασία, την καθημερινή φροντίδα. Αυτούς που ζούν τον πειρασμό ότι καλή είναι η πίστη, παρηγορεί για λίγο τον άνθρωπο, του δίνει τη δυνατότητα να βρει την αλήθεια, όμως δεν φτάνει, διότι οι υλικές ανάγκες, η επιθυμία να χαρούμε αυτή την έστω πρόσκαιρη ζωή, είναι πολύ ισχυρή. Ο Χριστός προτρέπει όλους να παραμείνουν κοντά Του. Είναι η πρόνοιά Του, είναι ο φωτισμός και η στήριξη που δίνει σε όσους θέλουν να Τον αποδεχτούν και να Τον κοινωνούν στην καρδιά τους. Είναι η δύναμη που δίνει η παρουσία Του σε όσους ζητούν να αντέξουν στις δυσκολίες της επιβίωσης χωρίς να απελπίζονται, χωρίς να τις καθιστούν άγχος και προτεραιότητα. Είναι η επίγνωση ότι η ζωή, στην οποία έχουμε κληθεί να υπάρχουμε, είναι και μια πρόσκληση μαρτυρίας της όντως αλήθειας που είναι Εκείνος, με τους λόγους, τα έργα, την εμπιστοσύνη, την ελπίδα.

Οι άνθρωποι αναζητούμε νόημα στην καθημερινότητα του πολιτισμού. Πιστεύουμε πως ο Χριστός και η Εκκλησία δεν μπορούν να αγγίξουν τις συντεταγμένες αυτής της επίγειας ζωής. Και μόνο η παρουσία μας κοντά Του, όμως, και στην Εκκλησία αποτελεί μια πράξη αληθινής αντίστασης, η οποία δείχνει ποιο είναι το νόημα της ύπαρξης:

να αγαπούμε, να ελπίζουμε, να στεκόμαστε με επίγνωση ποιος είναι ο κόσμος, ποια η ζωή και τι θέλει ο Θεός που μας δημιούργησε και μας δίνει την ευκαιρία να αναστηθούμε να κάνουμε για να είμαστε κοντά Του. Δεν έχουμε λοιπόν ανάγκη να φύγουμε και να αναζητήσουμε νόημα εκτός της ζωής του Θεού, αφού μόνο αυτή μας δίνει πληρότητα, μόνο αυτή μας τρέφει προς ζωήν αιώνιον.

«Ου χρείαν έχουσιν απελθείν». Είναι μια συνεχής προτροπή του Χριστού προς όλους όσοι θέλουμε να είμαστε χριστιανοί, να δώσουμε στους ανθρώπους τη δική Του τροφή, την αιώνια, χωρίς να αρνηθούμε να συνδράμουμε και στην υλική τροφή. Να μπορέσουμε να συνδυάσουμε αρμονικά τόσο την τροφή του πνεύματος όσο και τη συμβολή, έστω και στο μέτρο του προσκαιρού και εφικτού, και στην αντιμετώπιση των υλικών αναγκών των ανθρώπων και μάλιστα εκείνων που διψούν για Θεό. Η Εκκλησία δεν κλείνει την πόρτα της αγάπης σε κανέναν. Όμως, είναι σημαντικό και οι άνθρωποι, οι οποίοι επιθυμούν να λάβουν από την Εκκλησία, να μην την βλέπουν μόνο με την ιδιοτέλεια της πρόσληψης, αλλά και με την επιθυμία της σωτηρίας. Να αναζητήσουν Ποιος είναι Αυτός ο Οποίος ωθεί τους χριστιανούς να αγαπούν και να προσφέρουν όσο μπορούν, από το περίσσευμα ή το υστέρημά τους.

Ζούμε σε μία εποχή στην οποία οι άνθρωποι απαιτούν από την Εκκλησία την ύλη. Θεωρούν υποχρεωμένους τους χριστιανούς να προσφέρουν ό,τι έχουν και δεν έχουν. Λησμονούν ότι η ύλη πρόσκαιρα καλύπτει τις ανθρώπινες ανάγκες, διότι μόνο αναστέλλει χωρίς να εξαλείφει τον θάνατο. Εκείνοι οι άνθρωποι που άκουσαν τον Χριστό για μία ολόκληρη ημέρα έλαβαν την ευλογία να χορτάσουν και την υλική τους πείνα. Όμως, ο Χριστός αρνήθηκε να θεοποιηθεί και να εκμεταλλευτεί τη δυνατότητα θαυματουργικά να δίνει στους ανθρώπους την τροφή και διότι δεν θα ήταν ελεύθεροι να Τον αποδεχτούν ή να Τον απορρίψουν αλλά και διότι θα αλλοτριωνόταν εντελώς το μήνυμα που ήρθε να δώσει: ότι σώζει η πείνα γι' Αυτόν ως τον Άρτο της ζωής, ότι έχει νόημα να λάβεις τα υλικά μόνο όταν μπορείς να τα αξιοποιήσεις προς όφελος της ύπαρξής σου σε συσχετισμό με την ανάσταση και την αιωνιότητα.

Αυτό είναι τελικά και το νόημα της αληθινής αγάπης την οποία προσφέρει ο Θεάνθρωπος σε αντιδιαστολή με τη μερική, πρόσκαιρη και συναισθηματική αγάπη που ο ανθρωπισμός του κόσμου δίνει. Κι αυτή βεβαίως χρειάζεται. Δεν λυτρώνει, όμως, και δεν αφυπνίζει αληθινά τον άνθρωπο, για να κάνει μέσα του την επανάσταση της σωτηρίας, της αλλαγής, της αντίστασης στον συμβιβασμό της επιβίωσης. Αμήν!

Γεώργιος Σαββίδης

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Φίλιπ. β' 5-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 38-42, ι α' 27-28

15 Αυγούστου 2019

**«Ιδού γαρ από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί»
(Λουκ. α' 48)**

Προφητικός ο λόγος της Υπεραγίας Θεοτόκου, αμέσως μετά την επίσκεψή της στη μητέρα του Ιωάννου του Προδρόμου, την Ελισάβετ. Προφητικός και επιβεβαιωμένος ο πιο πάνω λόγος της Θεοτόκου από την εποχή που βρισκόταν ήδη στη ζωή, μέσα από τα λόγια μιας άγνωστης γυναίκας που απευθύνεται σήμερα προς τον Χριστό λέγοντάς Του: «μακαρία η κοιλία η βαστάσασά σε και μαστοί ους εθήλασας».

Επάξια, λοιπόν, οι γενιές των ανθρώπων μακαρίζουν διαχρονικά την Θεοτόκον ως «την τιμιωτέραν των κερουβείμ και ενδοξοτέραν των Σεραφείμ». Και τούτο γιατί, υποκλίθηκε ευλαβικά στη συγκατάβαση του Θεού για να γίνει μητέρα του Υιού Του.

Μέσα δε από αυτή την Γέννηση συνέβαλε στο να δωθεί η ευλογία και με την κατάργηση του θανάτου να δωθεί σαν δώρο σε όλους τους ανθρώπους η αιώνια ζωή. Δικαιολογημένα, οι όπου γης Χριστιανοί, τιμούμε αυτήν που έγινε όχι μόνο ο εκλεκτός θρόνος του Υιού του Θεού, αλλά και η εκλεκτή καταφυγή των ανθρώπων, αφού κατά τον υμνωδό. «πάντες μετά Θεόν εις αυτήν καταφεύγομεν».

Τιμούμε Αυτήν που αξιώθηκε ν' ακούσει δια του Αγγέλου το «Χαίρε, κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου Ευλογημένη συ εν γυναιξί» και που τεκμηριωμένα δικαιολογήθηκε στη συνέχεια με το «Μη φοβού, Μαριάμ· εύρες γαρ χάριν παρά τω Θεώ. Και ιδού σύλληψη εν γαστρί και τέξη υιόν, και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν. Ούτος έσται μέγας και υιός υψίστου κληθήσεται... » (Λουκ. α' 28-33). Τιμούμε Αυτήν που μέσα από τη δική της απάντηση: «Ιδού η δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου» (Λουκ. α' 38), όχι μόνο έδωσε τη δική της συγκατάθεση στο θέλημα του Θεού αλλά, παράλληλα, έδωσε αυτή τη συγκατάθεση σαν προσφορά ολοκλήρου του ανθρωπίνου γένους. Έτσι, το «εκ γυναικός τα φαύλα» του αυτοκράτορα Θεόφιλου, με αναφορά στην Εύα, μετατράπηκε, από την απάντηση της Κασσιανής στο: «και εκ γυναικός τα κρείττω», χάρις στη συμβολή της Θεοτόκου στη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους.

Γι' αυτή τη συμβολή της καθιερώθηκαν προς τιμήν της οι λεγόμενες Θεομητορικές γιορτές όπως το Γενέσιον, τα Εισόδια, ο Ευαγγελισμός, και η Κοίμηση της Θεοτόκου.

Είναι δε αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι το εκκλησιαστικό έτος αρχίζει με Θεομητορική γιορτή, το Γενέσιον της Θεοτόκου στις 8 Σεπτεμβρίου και τελειώνει με τη Θεομητορική γιορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στις 15 Αυγούστου. Αρχίζει το εκκλησιαστικόν έτος με το Γενέσιον της Θεοτόκου, γιατί, σύμφωνα με το απολυτίκιο, αυτή, η Γέννηση της Θεοτόκου, μετέφερε το χαρμόσυνο μήνυμα ότι από Αυτήν «ανέτειλεν ο Ήλιος της δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών και λύσας την κατάραν, έδωκε την ευλογίαν και καταργήσας τον θάνατον, εδωρήσατο ημίν ζώην την αιώνιον».

Με τη Γέννησή της η Θεοτόκος έγινε η αφορμή, διά του Υιού της, να λυθεί η κατάρα των πρωτοπλάστων και ανι' αυτής να δωθεί η ευλογία με τη μορφή του

διπλού δώρου. Πρώτον, της κατάργησης του θανάτου και δεύτερον της προσφοράς της αιώνιας ζωής. Αν με τη Γέννησή της η Θεοτόκος υπήρξε τόσο ευεργετική στο ανθρώπινο γένος, τότε δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει διαφορετικά με την Κοίμηση και τη μετάστασή της. Το σημερινό απολυτικό είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικό: «Εν τη Γεννήσει την παρθενίαν εφύλαξας· εν τη κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε· μετέστης προς την ζωήν Μήτηρ υπάρχουσα της ζωής, και ταις πρεσβείαις ταις σαις λυτρουμένη, εκ θανάτου τας ψυχάς ημών».

Αδελφοί μου, οι όπου γης Ορθόδοξοι Χριστιανοί, τιμούμε σήμερα και μακαρίζουμε και συνάμα παρακαλούμε την «εν πρεσβείαις ακοίμητον Θεοτόκον, και προστασίαις αμετάθετον ελπίδα». Μπορεί να «εκοιμήθη» ανθρωπίνως η Παναγία, αλλά ως Μητέρα της ζωής οδηγήθηκε με τη μετάστασή της στην πραγματική ζωή. Από εκεί λειτουργεί ως οδηγήτρια, προστάτις και μεσίτρια των ανθρώπων. Ας την τιμήσουμε επάξια με ύμνους, αλλά ιδιαίτερα μιμούμενοι τη ζωή της. Μια ζωή που είχε σαν γνώρισμα την ταπείνωση και την υπακοή στο θέλημα του Θεού.

Η ταπείνωσή της υπήρξε μοναδική. Παρά το ότι έτυχε μιας ύψιστης τιμής, εντούτοις, εξακολουθούσε να παραμένει η ταπεινή κόρη της Ναζαρέτ. Δεν εκμεταλλεύθηκε εγωιστικά την προνομιακή της θέση. Δεν επεδίωξε την προβολή. Αντίθετα, παρά τα διαδοχικά θαυμαστά που της συνέβαιναν, όπως ο ευαγγελισμός και οι εγκωμιαστικοί λόγοι της Ελισάβετ, εν τούτοις Αυτή αναγνώριζε ότι ο Θεός «επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού» (Λουκ. α'45). Αυτή η συναίσθηση ότι Εκείνη έφερε στον κόσμο τον Λυτρωτή που θα έσωζε ολόκληρη την ανθρωπότητα, την έκανε να δοξολογήσει τον Θεό από τη μια και από την άλλη να ομολογήσει τη μικρότητά της λέγοντας: «Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον και ηγαλλίασε το πνεύμα μου επί τω Θεώ τω σωτήρι μου, ότι επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού· Ιδού γαρ από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί· Οτι εποίησέ μοι μεγαλεία ο δυνατός και άγιον το όνομα αυτού, και το έλεος αυτού εις γενεάς γενεών τοις φοβουμένοις αυτόν...» (Λουκ. α'46-50).

Παρακολουθούσε τον Υιόν της, αλλά έμενε στην σκιά Του. Ποτέ δεν θέλησε ή επεδίωξε να τον επισκιάσει. Χωρίς να επιζητεί οποιαδήποτε τιμή ή δόξα για τον εαυτό της τον ακολουθεί κι εκεί ακόμα, στον Γολγοθά. Ομολογεί ο ίδιος ο Ιωάννης ως αυτόπτης μάρτυρας : «Ο Ιησούς ουν ιδών την μητέρα και τον μαθητήν ον ηγάπα λέγει τη μητρί αυτού γύναι ιδε ο υιός σου, είτα λέγει τω μαθητή ιδού η μήτηρ σου» (Ιωάν. ιθ' 26).

Αδελφοί μου, Αυτή που αξιώθηκε της μεγαλύτερης τιμής, αλλά και που βίωσε σαν μητέρα τον πόνο, με αποκορύφωμα τη Σταύρωση του Υιού της, δεν μπορεί παρά να γίνει «αντιλήπτωρ», βοηθός και προστάτις εκατομμυρίων πονεμένων ανθρώπων που, καταφεύγοντας σ' Αυτήν, ζητούν παρηγοριά και στήριγμα. Αυτή ας είναι και η δική μας καταφυγή. Ας την παρακαλέσουμε μαζί με τον υμνωδό.

«Δέσποινα και Μητηρ του Λυτρωτού, δέξαι παρακλήσεις, αναξίων σων ικετών, ίνα μεσιτεύσης προς τον εκ σου τεχθέντα· ω Δέσποινα του κόσμου, γενού μεσίτρια» Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9 - 17

Ευαγγέλιον: Ματθαίου ιδ' 22 - 34

18 Αύγουστου 2019

Η επιθυμία όλων μας, των πιστών, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι να πετύχουμε μιαν άλλη, καλύτερη ζωή στη βασιλεία του Θεού. Η πίστη του ανθρώπου, ακόμη και κάποιων που δηλώνουν άθεοι, για την μετά θάνατον ζωή είναι ενδιάθετη. Είναι μέσα στην ψυχή του ανθρώπου. Είναι μια πίστη που την είχαν πάντοτε οι άνθρωποι. Έχει περάσει η πίστη αυτή, από γενιά σε γενιά. Όλοι έχουμε μια εικόνα της μεταθανάτιας ζωής, στο μυαλό μας. Ανάλογα με τη θρησκεία και τις παραδόσεις μας. Αδιανόητο είναι, οπωσδήποτε, να έγινε όλος αυτός ο θαυμάσιος και απέραντος κόσμος, που με τις γνώσεις μας, διαρκώς τον γνωρίζουμε και τον επεκτείνουμε, για να τον ζήσουμε μόνο στον περιορισμένο χρόνο της επίγειας ζωής μας. Βαθιά λοιπόν, η πίστη για τη ζωή μετά τον φυσικό θάνατο. Το πρόβλημα είναι η σχέση της τωρινής ζωής μας με τη μετά θάνατο. Υπάρχει και σ' αυτό μια δογματική πρόβλεψη συνεπειών, από κάθε θρησκευτική κοσμοθεωρία. Για μας τους χριστιανούς, έχει καθοριστεί απόλυτα η σχέση της παρούσας επίγειας ζωής μας, με τη μέλλουσα, τη μετά θάνατον. Πιστεύουμε ότι ο άνθρωπος αποτελείται από δυο διαφορετικά στοιχεία: Το ορατό θνητό σώμα και την άυλη, αόρατη και αθάνατη ψυχή. Υποχρέωσή μας είναι να φροντίζουμε και για τα δύο. Φυσικό είναι ο υλικός άνθρωπος, να συνδέεται περισσότερο με το ορατό του σώμα και λιγότερο με την αόρατη και άυλη ψυχή του. Γι' αυτό και συντονίζει όλες σχεδόν, τις ενέργειές του με βάση τις υλικές ανάγκες του σώματος. Παραβλέπει τη φροντίδα της ψυχής, ενώ κατά τον πατέρα της Εκκλησίας, είναι απαραίτητο το «ἐπιμελεῖσθαι ψυχῆς πράγματος ἀθανάτου». Η ψυχή την οποία ενεφύσησε ο Θεός στους πρωτόπλαστους, είναι αυτή που έχουμε και εμείς, ως αθάνατο δώρημα Θεού. Εμείς έχουμε την υποχρέωση να την καλλιεργήσουμε σύμφωνα με τον νόμο του Θεού. Σημειώνει ο απόστολος Παύλος:

«Θεοῦ ἐσμέν συνεργοί. Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομῆ ἐστέ».

Ο Θεός, αγαπητοί μου, μας έδωσε την αθάνατη ψυχή, ιερή, καθαρή. Εκεί σταματά η ευθύνη του Θεού και αρχίζει η δική μας. Και δεν είναι μικρή! Καλούμαστε να συνεργαστούμε με τον Θεό και να καλλιεργήσουμε, με τη βοήθειά Του πάντοτε, αυτή την ψυχή. «Ἐκαστος δέ βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ», προειδοποιεῖ τους Κορινθίους ο απόστολος Παύλος. Ας προσέχει ο καθένας μας, πῶς οικοδομεῖ. «Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα χόρτον, καλάμην, ἐκάστου τὸ ἔργον φανερόν γενήσεται». Θεμέλιο είναι ο ίδιος ο Χριστός. Αν κάποιος οικοδομεῖ πάνω σ' αυτό το θεμέλιο, χρυσόν, ἄργυρον, πολύτιμους λίθους, ξύλα, χορτάρι, άχυρο, η αξία του έργου του, θα φανεί. Θα δοκιμασθεῖ η ποιότητα της οικοδομής μας και η αντοχή της, από την φωτιά. Παραβολικό αυτό το αφήγημα. Τα υλικά της οικοδομής, είναι οι πράξεις μας, τα λόγια μας, οι σκέψεις μας. Η ποιότητά τους, μπορεί να είναι όπως το χρυσάφι, ασήμι, λίθοι πολύτιμοι, που δε

φθείρονται, δε χάνεται. Μπορεί, όμως, να είναι άχυρο, χορτάρι, ξύλα, που εύκολα φθείρονται και η φωτιά τα εξαφανίζει. Δικαιώνεται εκείνος που χρησιμοποίησε τα άφθαρτα υλικά. Εκείνος που οι πράξεις του ακολουθούσαν πιστά τις εντολές του Θεού. Εκείνος που με πίστη, εμπιστοσύνη στον Θεό, αγωνίστηκε σ' όλη του τη ζωή, να διατηρήσει την ιερή ψυχή του καθαρή και να την πλουτίσει με χρυσάφι, ασήμι, πολύτιμους λίθους, με έργα πίστεως. Παραμένει ως αξία, στο ενεργητικό μας. Η καθαρή, πλούσια σε έργα ψυχή μας, το έργο μας, στη διάρκεια της επίγειας ζωής μας, είναι η περιουσία μας που θα μας ακολουθήσει στην αιώνια ζωή, στη βασιλεία του Θεού. Υπάρχει και μια κλιμάκωση. Ο χρυσός, ο άργυρος, οι πολύτιμοι λίθοι είναι ανθεκτικοί στη δοκιμασία της φωτιάς. Είναι οι πράξεις μας, που έχουν αξία και θα βρεθούμε δικαιωμένοι ενώπιον του Θεού. Αν, όμως, η δοκιμασία της φωτιάς καταστρέφει τα υλικά που χρησιμοποιήσαμε, ξύλα, χορτάρι, άχυρο, τότε μένει και η ψυχή μας, άδεια, χωρίς καμιά αξία. Δεν κάναμε καλή χρήση του θείου δωρήματος. Δεν οικοδομήσαμε με άφθαρτα υλικά την ιερή ψυχή μας. Δεν πετύχαμε αυτό που θα μας χάριζε τη βασιλεία του Θεού. Οικοδομούμε στην ψυχή, που μάς παραχώρησε ο Θεός, στην ψυχή που είναι ναός του Θεού. «Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;» Δεν ξέρετε ότι είστε ναός του Θεού και μέσα σας κατοικεί το Πνεύμα του Θεού; Και συνεχίζει ο απόστολος Παῦλος: «εἰ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός. Ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ, ἅγιός ἐστιν οἵτινές ἐστε ὑμεῖς». Ὅποιος καταστρέφει, μολύνει τον ναό του Θεού, θα τον καταστρέψει ο Θεός. Γιατί; Διότι ο ναός του Θεού, η ψυχή μας, δηλαδή εμείς, είναι, πρέπει να παραμείνει ἅγιος, ἀπαραβίαστος, καθαρός. Η ιερή ψυχή μας, πρέπει να παραμείνει καθαρή. Τεράστια, λοιπόν, η ευθύνη μας ενώπιον του Θεού, αγαπητοί μου. Μας ἔδωσε τη φυσική ζωή, το σώμα μας, το οποίο κατέστησε κατοικητήριο της αθάνατης ψυχής, που είναι το Πνεύμα του Θεού. Αυτή την ψυχή, καθαρή ὅπως μας την ενεφύσησε κατά την γέννησή μας, πρέπει να τη διατηρούμε ἀπαραβίαστη και να την πλουτίζουμε με έργα, που να αντέχουν στη φωτιά, να αναδειχθεί η αξία τους. Φυσικά δεν είναι εύκολος ο αγώνας. Το χτίσιμο με χρυσό, ἄργυρο και πολύτιμους λίθους, δεν το καταφέρνουν ὅλοι, τόσο εύκολα. Είναι ἕνας καθημερινός αγώνας που προϋποθέτει πίστη, ἀκράδαντη και σταθερή, ἀλλά και τη βοήθεια του Θεού. Ο απόστολος Πέτρος, ὅπως ἀκούσαμε στην ευαγγελική περικοπή, ὅταν για μια στιγμή ὀλιγοπίστησε και ἀμφέβαλε, ἄρχισε να βυθίζεται στη λίμνη. Ἐτεινε τὸ χέρι Του ὁ Κύριος και τὸν κράτησε, να μὴ βυθιστεῖ. Το περιστατικό αυτό ἀποδεικνύει τὴν ἀνάγκη που ἔχουμε, τὴν ἀδυναμία μας, ἀλλά και τὴν δύναμη τῆς σταθερῆς, ἀδιατάρακτης πίστεως. Η ἐπιμέλεια τῆς ψυχῆς μας, ἡ καθαρότητα, ὁ πλουτισμὸς τῆς με χρυσόν, ἄργυρον και λίθους τιμίους, πρέπει να γίνει τὸ κύριο μέλημα μας, με βοθητό και συμπαραστάτη τὸν Κύριο. Και μὴ ξεχνάμε ὅτι ἡ ψυχή μας εἶναι τὸ κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι τόπος ἱερός και πρέπει να διατηρεῖται καθαρὸς! Γένοιτο!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. δ' 9-16

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιζ' 14-23

25 Αυγούστου 2019

«Και επετίμησεν αυτώ ο Ιησούς, και εξήλθεν απ' αυτού το δαιμόνιον και εθεραπεύθη ο παις από της ώρας εκείνης» (Ματθ. ιζ' 18)

Η φύση και η έκταση της τραγωδίας του ανθρώπου αποτυπώνεται σε μικρογραφία στο σημερινό ευαγγέλιο. Από τη μια ο άνθρωπος είναι δέσμιος του δαιμονικού πνεύματος που τον εκθέτει σε συνεχείς κινδύνους, όπως σήμερα τον επιληπτικό νέο. Από την άλλη, είτε, αισθάνεται αδυναμία να αντιμετωπίσει τις προσβολές του δαίμονος, είτε ακόμα εκδηλώνει αδιαφορία ή και απιστία.

Η μεγάλη δυσκολία, κατά τον Απόστολο Παύλο, βρίσκεται στο γεγονός: «ότι ουκ εστίν υμίν η πάλη προς αίμα και σάρκα, αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, προς τα πνευματικά της πονηρίας εν τοις επουρανίοις» (Εφεσ. στ' 12). «Γιατί δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους, αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου, τα πονηρά πνεύματα που βρίσκονται ανάμεσα στη γη και τον ουρανό».

Αυτή τη δυσκολία επιβεβαιώνει και το σημερινό ευαγγέλιο, τόσο με την προστακτική εντολή του Χριστού προς το δαιμόνιο, το οποίο «και εξήλθεν απ' αυτού», όσο και στην παρατήρησή Του ότι: «τούτο δε το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία». Αυτό το δαιμονικό γένος δεν βγαίνει παρά μόνο με προσευχή και νηστεία».

Όμως, όσο μεγάλη κι αν είναι η δύναμη και η επιρροή του διαβόλου πάνω στους ανθρώπους, άλλο τόσο μπορεί αυτή η δύναμη να αναχαιτιστεί και να συντριβεί. Η συντριβή επιτυγχάνεται με τη δράση του Χριστού μέσα στον κόσμο και την εξουσία Του πάνω στους δαίμονες. Ακόμα, καταργείται το έργο του διαβόλου με τη Σταύρωση και την Ανάσταση του Χριστού καθώς και την ίδρυση της Εκκλησίας. Το έργο του διαβόλου, εξασθενημένο πια θα παραμένει μέχρι την οριστική συντριβή του κατά τη Δευτέρα παρουσία του Χριστού.

Ως τότε, οι άνθρωποι με τη Χάρη του Θεού και τη δύναμη της πίστεως θα έχουν τη δυνατότητα να αντιμετωπίζουν τις δαιμονικές επιθέσεις. Είπε σήμερα ο Χριστός στους Μαθητές Του: «Σας βεβαιώνω πως, αν έχετε πίστη έστω και σαν κόκκο σιναπιού θα λέτε σε αυτό το βουνό πήγαινε από δω εκεί και θα πηγαίνει· και κανένα πράγμα δεν θα είναι αδύνατο για εσάς. Αυτό το δαιμονικό πνεύμα δεν βγαίνει παρά μόνο με προσευχή και νηστεία».

Μέσα από την πίστη, λοιπόν, ο άνθρωπος μπορεί να κάνει έργα αδύνατα και ακατόρθωτα για την ανθρώπινη λογική. Μέσα από την πίστη στον Θεό ο άνθρωπος όχι μόνο μπορεί να κάνει ή να βιώσει ένα θαύμα, αλλά το πιο σημαντικό, θα μπορεί να βλέπει το θαύμα της αγάπης του Θεού που, παρά την αμαρτωλότητά του, τον αγκαλιάζει και τον σώζει.

Αφορμή, λοιπόν, για την αναφορά στην καταλυτική δύναμη της πίστεως από τον Χριστό, στάθηκε από τη μιά η ερώτηση αυτοκριτικής των Μαθητών Του και από την άλλη η αδύναμη έως ανύπαρκτη πίστη του πατέρα του παιδιού. Είπε ο πατέρας στον Χριστό : «Κύριε, σπλαχνίσου το γιό μου, γιατί είναι επιληπτικός και υποφέρει· πολλές φορές μάλιστα πέφτει στη φωτιά και στο νερό. Τον έφερα στους Μαθητές Σου, αλλά δεν μπόρεσαν να τον θεραπεύσουν».

Όμως, παρά τη μετάθεση των ευθυνών στους Μαθητές του Χριστού, κατά τον Ευαγγελιστή Μάρκο, ο πονεμένος πατέρας παρουσιάζεται με σοβαρή αδυναμία, την απιστία. Είπε στον Χριστό εκφράζοντας αμφιβολία: «Αλλά αν μπορείς να κάνεις κάτι σπλαχνίσου μας και βοήθησέ μας». Κι ο Χριστός του είπε τούτο: «Εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι'αυτόν που πιστεύει». Αμέσως τότε φώναξε δυνατά ο πατέρας του παιδιού και είπε με δάκρυα: «Πιστεύω Κύριε. Βοήθησέ με, όμως, γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή» (Μάρκ. θ'22-24).

Μετά την ομολογία της πίστεως από το πονεμένο πατέρα ακολούθησε το θαύμα. Τρεις μάλιστα ευαγγελιστές, ο Ματθαίος (1 θ' 18) ο Μάρκος (θ'25) και ο Λουκάς (θ'42) χρησιμοποιούν την ίδια λέξη «επετίμησεν» ο Χριστός το δαιμονικό πνεύμα κι από εκείνη την ώρα γιατρεύτηκε το παιδί.

Η προστακτική εντολή προς το δαιμονικό πνεύμα για να εγκαταλείψει το παιδί καθώς και η άμεση θεραπεία του παιδιού επιβεβαιώνουν τη δύναμη του Χριστού και την κυριαρχία Του πάνω στις δαιμονικές δυνάμεις. Μια εξουσία που την επιβεβαίωσε και ο δαιμονισμένος των Γεργεσηνών ο οποίος «Όταν είδε τον Ιησού από μακριά έτρεξε και τον προσκύνησε. Κραυγάζοντας δυνατά του λέει, «Τι δουλειά έχεις εσύ με εμένα, Ιησού Υιέ του Θεού του υψίστου: Σ' εξορκίζω στον Θεό να μη με βασανίσεις» (Μάρκ. ε'6-7).

Αδελφοί μου, πανίσχυρη η δύναμη του διαβόλου αλλά την ίδια στιγμή αδύναμη χωρίς την συγκατάθεση του ανθρώπου. Η αμαρτία που ενεργείται από τον διάβολο μέσω του ανθρώπου, προβάλλει μέσα από παράθυρο άλλοτε σαν «αναψυχή» και άλλοτε σαν «καταιγίδα». Όμως, κατά τον Απόστολο Ιωάννη: «Όποιος αμαρτάνει κατάγεται από το διάβολο, γιατί ο διάβολος συνδέεται με την αμαρτία εξαρχής. Γι' αυτό τον λόγο ο Υιός του Θεού ήρθε στον κόσμο: Για να καταστρέψει τα έργα του διαβόλου» (Α' Ιωάν. γ'8). Παράλληλα ο Χριστός έδωσε στους «δώδεκα μαθητές Του την εξουσία πάνω στα δαιμονικά πνεύματα για να μπορούν να τα διώχνουν » (Ματθ. ι' 1). Σήμερα τους διαβεβαίωσε ότι την προσωρινή αδυναμία θα μπορούν να την ξεπεράσουν μέσα από τη δύναμη της πίστεως και με ενισχυτικά «όπλα», την προσευχή και τη νηστεία. Αυτή την αδυναμία ας αποφύγουμε κι εμείς μέσα από τη δύναμη της πίστεως, της προσευχής και της νηστείας, κατά τη διαβεβαίωση του Κυρίου «ουδεν αδυνατήσκει υμίν». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	14/7	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος	Κυ.	4/8	ΑΡΜΟΥ
Κυ.	14/7	ΛΕΤΥΜΠΟΥ (Εσπ.)	Δε.	5/8	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ (Εσπ.)
Τρ.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ (Εσπ.)	Τρ.	6/8	ΣΤΑΤΟΣ – ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Τε.	17/7	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ	Κυ.	11/8	ΛΕΥΚΩΣΙΑ, Άγιος Δημήτριος
Τε.	17/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος (Εσπ.)	Τε.	14/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ (Εσπ.)
Κυ.	21/7	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος	Πε.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
			Κυ.	18/8	ΦΟΙΝΙ
			Δε.	19/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Άγ. Ρηγίνος-Ορέστης (Εσπ.)
			Κυ.	25/8	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
			Πε.	29/8	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
			Πε.	29/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη (Εσπ.)

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	7/7	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	4/8	ΓΟΥΔΙ
Κυ.	14/7	ΑΓΙΟΣ ΚΕΝΔΕΑΣ	Δε.	5/8	ΔΡΥΜΟΥ (Εσπ.)
Τρ.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εσπ.)	Τρ.	6/8	ΑΥΔΗΜΟΥ
Τε.	17/7	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΤΟΥ	Κυ.	11/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Σα.	20/7	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ (Εσπ.)	Πε.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Κυ.	21/7	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	18/8	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Πε.	25/7	ΜΗΛΙΟΥ (Εσπ.)			
Πα.	26/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή			
Κυ.	29/7	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ (Εσπ.)			
Κυ.	28/7	ΕΜΠΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	5/7	ΑΓΙΑ ΜΟΝΗ, Άγιος Αθανάσιος ο εν Άθω	Πε.	1/8	ΑΝΩΓΥΡΑ, Τιμίος Σταυρός
Κυ.	7/7	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος	Πα.	2/8	ΛΕΜΠΑ
Κυ.	14/7	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Σα.	3/8	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Επτά Αγιώργηδες
Τρ.	16/7	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εσπ.)	Δε.	5/8	ΑΥΔΗΜΟΥ (Εσπ.)
Τε.	17/7	ΑΡΜΙΝΟΥ	Τρ.	6/8	ΜΗΛΙΑ, Μεταμόρφωση
Πε.	18/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος	Δε.	8/8	ΑΓΙΑ ΜΟΝΗ, Άγιος Ευτύχιος
Σα.	20/7	ΠΟΛΕΜΙ, Προφήτης Ηλίας (Εσπ.)	Κυ.	12/8	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ (Εσπ.)
Πε.	25/7	ΛΑΣΑ, Άγιος Ερμόλαος (Εσπ.)	Τε.	14/8	ΚΙΝΟΥΣΑ (Εσπ.)
Πα.	26/7	ΣΑΛΑΜΙΟΥ, Αγία Παρασκευή	Πε.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Σα.	27/7	ΚΑΤΩ ΧΟΛΕΤΡΙΑ	Τε.	28/8	ΓΙΟΛΟΥ
Κυ.	28/7	ΠΟΛΕΜΙ	Πε.	29/8	ΜΟΥΣΕΡΕ
Τρ.	31/7	ΑΡΣΟΣ	Πα.	30/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη
Τρ.	31/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγία Σολομονή (Εσπ.)	Σα.	31/8	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ, Αγία Ζώνη

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.impraphou.org